

Parar taula

Tant el català com el castellà posseeixen el verb *parar* amb un gran nombre de significacions, sovint, però no sempre, coincidents. També el francès posseeix aquest verb, amb la forma «parer», però amb un conjunt de significats ja molt més reduït: «parer» significa, especialment, «adornar», i en el sentit de «aturar» s'usa únicament en alguns pocs casos, com «parer un coup», així com en la formació de mots compostos del tipus de «parapluie» o «paratonnerre» (amb un ús abusiu de «tonnerre», que vol dir «tro» i no «llamp»). No és pas qüestió d'eliminar de tingudament tots els casos en què el català i el castellà coincideixen en l'ús d'aquest verb, i tots aquells en què, essent usat en una d'aquestes dues llengües, fóra potser preferible de recórrer a un altre verb en l'altra. En resultaria segurament —d'aquesta exposició— que el català, malgrat la concurrència de *denurar* i *aturar*, recorre a *parar* en molts casos que el castellà resol amb d'altres verbs. I és segurament per això que són molts els qui avui desisteixen del verb *parar* en tota una fraseologia tradicional que seria bo de mantenir.

El cas més conegut, d'aquesta fraseologia en què hom tendeix a eliminar el verb *parar*, i que ja ha estat posat en relleu algun cop, és *parar taula*, que n'hi ha molts que avui substitueixen per «posar la taula» així com diuen «treure la taula» en lloc de *desparar taula*.

Aquesta frase, tan genuïna i tradicional, correspon al sentit del verb *parar* que el Diccionari Fabra defineix amb els termes següents: «posar (alguna cosa) en disposició de funcionar, de servir a un fi; muntar, dreçar». I, a més de *parar taula*, il·lustra aquesta definició amb els exemples següents: *parar la ratiera*, *parar un llit a la sala*, *parar botiga*, *parar casa*, *parar pis*. Cal afegir-hi els exemples del sentit figurat corresponent: *parar orelles*; *parar atenció*, *parar esment en una cosa*.

Un altre cas que cal posar en relleu és el que correspon a la definició següent del Fabra: «estendre. (La mà, un panyc de roba, etc.) per rebre, tomar, copsar, allò que ens tiren, ens allarguen», definició il·lustrada amb els exemples *Jo et tiraré les cireses i tu para el davantal*, *Vols confits? para la mà*. El Diccionari Fabra, en canvi, omet l'ús del verb *parar* en el llenguatge dels jocs, especialment infantils, que ja recull, però, la Gran Enciclopèdia Catalana, significant «ésser el jugador a qui toca la part més feixuga del joc, aquell contra qui juguen els altres jugadors». No sembla que es conegui entre nosaltres cap equivalent castellà gaire usual del verb *parar* amb aquest significat. —el Diccionari Albertí proposa «ser mohino»— i, en aquest cas, potser doncs no hem de témer per la vitalitat de la nostra expressió autòctona.